

Циндилъ-пиндилъ и Джаста-праста.

Една вдовица имаше две дъщери-близнаци съ две чудни имена. Казваха ги Циндилъ-пиндилъ и Джаста-праста.

Дветъ момичета никакъ не си приличаха. Циндилъ-пиндилъ бѣше ниска, пълничка, съ черни коси и черни очи; Джаста-праста — тънка, висока, съ руси коси и сини като синчецъ очи.

Джаста-праста бѣше приказлива, весела и засмѣна, а Циндилъ-пиндилъ — мълчалива и замислена.

И по работа дветъ момичета бѣха съвсемъ различни. Майката на какво и да наредѣше Джаста-праста, тя тутакси се хващаше за работа. Наистина, случваше се, въ бързането нѣщо ще счупи, нѣщо ще разлѣе, но работата пакъ се свършваше навреме.

А Циндилъ-пиндилъ заставаеше права предъ нѣщата, гледаше ги жално-жално и не смѣеше да ги пипне отъ страхъ да не повреди нѣщо.

Най-после дветъ момичета станаха моми. Единъ день майка имъ ги повика — бѣше презъ велики пости. Тя даде на Джаста-праста голѣмо парче сукно, ножици, игли и конци. Даде още толкова и на Циндилъ-пиндилъ и рече:

— Дъщи, пораснахте вече — срамота е все азъ да ви шия и стѣгамъ; пѣкъ и очитѣ ми недовиждатъ. Ето ви платъ, ето ножици и конци; заловете се и ошийте си нови рокли за Великдень.

Джаста-праста не чака подкана. Тя грабна плата и се залови на работа. — Крои, ши и разпорва — пакъ, крои и пакъ ши и най-после роклята бѣше готова преди Великдень.

А Циндилъ-пиндилъ така си остана предъ плата, не смѣеше да го пипне, отъ страхъ да не сбърка нѣщо. А когато се залоеи на работа, отмѣрваше всѣки бодъ, пресмѣташе по двайсетъ пѣти и роклята все не бѣше готова.

Но ето че зазвънѣха великденскитѣ камбани — дойде Възкресение. Изви се лудо хсро всрѣдъ селото. Джаста-праста надѣна новата си рокля и припна къмъ хорото.